

ROZHODNUTÍ

Krajský soud v Brně jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) rozhodl podle § 8a, § 2 odst. 4, § 12, § 15 odst. 1, § 20 odst. 4 písm. a) InfZ ve spojení s § 67 a § 68 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů o žádosti žadatelky **Mgr. I. Z.**, ze dne 28. 10. 2019, o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.,

t a k t o :

Žádost žadatelky ze dne 28. 10. 2019 se v části o poskytnutí „*rozhodnutí ze dne 6. 10. 2015 č. j. 58 Co 280/2015-128 KS BRNo pobočka ve Zlíně*“ podle § 8a InfZ ve spojení s § 15 odst. 1 InfZ a čl. 6 odst. 1 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) v části týkající se chráněných informací, kterými jsou osobní údaje (příjmení, datum narození, bydliště a další informace přímo vedoucí k identifikaci osob) účastníků řízení identifikovaných v požadovaném rozhodnutí

o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Krajskému soudu v Brně byla dne 28. 10. 2019 doručena ve výroku rozhodnutí uvedená žádost žadatelky podaná dle InfZ.

Podle § 2 odst. 1 InfZ je Krajský soud v Brně povinným subjektem, který má podle InfZ povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti.

Podle § 8a InfZ informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 12 InfZ všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.

Podle § 15 odst. 1 zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Při poskytování informací v podobě soudních rozhodnutí je povinný subjekt povinen respektovat omezení práva nezbytné k ochraně práv druhých, tj. k ochraně účastníků soudních řízení (č. 17 odst. 4, čl. 7 odst. 1, čl. 10 Listiny základních práv a svobod).

Reflexi výše uvedeného lze spatřovat v rámci InfZ ve výše citovanému ustanovení § 8a InfZ. Základní práva a svobody fyzických osob, a zejména jejich právo na ochranu osobních údajů, pak primárně upravuje Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) a zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.

Dle čl. 4 nařízení o ochraně osobních údajů se pro účely citovaného nařízení rozumí:

1) „osobními údaji“ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, locační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby;

2) „zpracováním“ jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení;

...

7) „správcem“ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který sám nebo společně s jinými určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů; jsou-li účely a prostředky tohoto zpracování určeny právem Unie či členského státu, může toto právo určit dotčeného správce nebo zvláštní kritéria pro jeho určení;

8) „zpracovatelem“ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který zpracovává osobní údaje pro správce;

...

11) „soulasem“ subjektu údajů jakýkoli svobodný, konkrétní, informovaný a jednoznačný projev vůle, kterým subjekt údajů dává prohlášením či jiným zjevným potvrzením své svolení ke zpracování svých osobních údajů;

Zásady zpracování osobních údajů upravuje čl. 5 nařízení o ochraně osobních údajů, který mj. stanoví, že osobní údaje musí být „[v]e vztahu k subjektu údajů zpracovávány korektně a zákonným a transparentním způsobem („zákonnost, korektnost a transparentnost“); shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný; další zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely se podle čl. 89 odst. 1 nepovažuje za neslučitelné s původními účely („účelové omezení“); přiměřené, relevantní a omezené na nezbytný rozsah ve vztahu k účelu, pro který jsou zpracovávány („minimalizace údajů“).

Čl. 6 odst. 1 nařízení o ochraně osobních údajů pak stanoví podmínky zákonnosti zpracování osobních údajů, podle kterého je zpracování „[z]ákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:

a) subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů;

b) zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů;

c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;

d) zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby;

e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;

f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.

První pododstavec písm. f) se netýká zpracování prováděného orgány veřejné moci při plnění jejich úkolů.

Dle čl. 6 odst. 2 nařízení o ochraně osobních údajů pak „[Č]lenské státy mohou zachovat nebo zavést konkrétnější ustanovení, aby přizpůsobily používání pravidel tohoto nařízení ohledně zpracování ke splnění odst. 1 písm. c) a e) tím, že přesněji určí konkrétní požadavky na zpracování a jiná opatření k zajištění zákonného a spravedlivého zpracování, a to i u jiných zvláštních situacích, při nichž dochází ke zpracování, jak stanoví kapitola IX.“

Dle čl. 6 odst. 4 nařízení o ochraně osobních údajů dále platí, že „[p]okud zpracování pro jiný účel, než pro který byly osobní údaje shromážděny, není založeno na souhlasu subjektu údajů nebo na právu Unie či členského státu, který v demokratické společnosti představuje nutné a přiměřené opatření k zajištění cílů uvedených v čl. 23 odst. 1, zohlední správce v zájmu zjištění toho, zda je **zpracování pro jiný účel slučitelné s účely, pro něž byly osobní údaje původně shromážděny**, mimo jiné povahu osobních údajů, zejména zda jsou zpracovávány zvláštní kategorie osobních údajů podle článku 9 nebo osobní údaje týkající se rozsudků v trestních věcech a trestných činů podle článku 10 (písm. c).

Výjimku z povinnosti posuzování slučitelnosti účelů stanoví § 6 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů, který uvádí, že „[N]estaví-li jiný právní předpis jinak, správce není povinen **při zajišťování chráněného zájmu posuzovat před zpracováním osobních údajů k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny, slučitelnost těchto účelů, je-li toto zpracování nezbytné a přiměřené pro splnění povinnosti, která je správcem uložena, nebo úkolu ve veřejném zájmu stanoveného právním předpisem nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen.**“

Chráněné zájmy taxativně stanovuje § 6 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů: „**a) obranné nebo bezpečnostní zájmy České republiky, b) veřejný pořádek a vnitřní bezpečnost, předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkon trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech, c) jiný důležitý cíl veřejného zájmu Evropské unie nebo členského státu Evropské unie, zejména důležitý hospodářský nebo finanční zájem Evropské unie nebo členského státu Evropské unie, včetně záležitostí měnových, peněžních, rozpočtových, daňových a finančního trhu, veřejného zdraví nebo sociálního zabezpečení, d) ochrana**

nezávislosti soudů a soudců, e) předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání porušování etických pravidel regulovaných povolání, f) dohledové, kontrolní nebo regulační funkce spojené s výkonem veřejné moci v případech uvedených v písmenech a) až e), g) ochrana práv a svobod osob, nebo h) vymáhání soukromoprávních nároků.“

Chráněným zájmem dle § 6 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů tedy není poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Správce proto je před zpracováním osobních údajů k jinému účelu, než pro které byly shromážděny, povinen posuzovat slučitelnost těchto účelů.

Pokud povinný subjekt poskytuje soudní rozhodnutí, ve kterém je identifikovatelný účastník, a rozhodnutí soudu obsahuje jeho osobní údaje (jméno, příjmení, datum narození, bydliště), musí tak činit v souladu s dikcí tohoto nařízení a zákona o zpracování osobních údajů. **Povinný subjekt však nemá souhlas subjektů údajů** s poskytováním výše uvedených chráněných údajů. Uvedené údaje by mohly vést k identifikaci osob.

Jelikož soud dospěl k závěru, že osobní údaje obsažené v soudním rozhodnutí nebyly primárně poskytnuty pro účely vyřizování žádostí o informace (ani pro tyto účely subjekt údajů neposkytnul souhlas), a zároveň není na místě aplikovat některou z výjimek posuzování slučitelnosti účelů, je zde zákonný důvod pro částečné odmítnutí předmětné žádosti o poskytnutí informace v souladu s § 8a InfZ. Soud upřednostnil právo na ochranu osobnosti a osobních údajů účastníků řízení a tzv. třetích osob podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod nad právem na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny. Povinný subjekt má za to, že tímto rozhodnutím současně žadateli nijak výrazně neomezil obsah poskytované informace.

Povinný subjekt tak s poukazem na ochranu soukromí a osobního života účastníků řízení postupoval dle § 12 InfZ, kdy žadateli poskytl požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení údajů o účastnících řízení, které poskytl v rozsahu dle § 6 odst. 5, 6 a 7 Instrukce Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 24. 07. 2009 č. j. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Popsaným postupem povinný subjekt žádosti žadatele **zčásti nevyhověl**, a proto dle § 15 odst. 1 InfZ ve lhůtě pro vyřízení žádosti vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí povinného subjektu lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí k nadřízenému orgánu, kterým je Ministerstvo spravedlnosti České republiky, a to prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Brno 07. 11. 2019

Mgr. Miroslava Klusová
asistentka soudce správního úseku Krajského soudu v Brně